Р Е Ш Е Н И Е
№ 41922

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев
ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **7624** по описа за **2026** година докладвано от съдия Биляна Икономова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН във връзка с чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на Б. И. Д. срещу решение № 1764/18.05.2026 г. по АНД № 15251/2025 г. по описа на СРС, 20-и състав.

Моли за отмяната на съдебното решение и потвърденото с него НП. Липсвали доказателства, че Д. е знаел със сигурност за реализираното пътнотранспортно произшествие /ПТП/. Сочи, че не се бил чул звук и не се било появило друго събитие, така че да е бил длъжен да спре автомобила и да установи щетите от ПТП. Не била доказана субективната вина на деянието. Акцентира върху противоречията на свидетелските показания на Я. и писменото й сведение относно броя на ударите и регистрационния номер на автомобила. Твърди, че имало разминаване между часа на ПТП и съставянето на протокола за ПТП от контролните органи. Допълва също, че Я. е преместила автомобила си до идването на контролните органи, което всъщност компрометирало установяването по несъмнен начин нарушението на правилата по ЗДвП от Б. И. Д.. Приема, че отговорността на участник в правилата за движение по пътищата можело да се ангажира само при причинени имуществени вреди. Допуснати били съществени процесуални нарушения при съставянето на акта за установяване на нарушение /АУАН/ и при издаването на наказателно постановление /НП/ при описание на деянието и обстоятелствата, при които е извършено, вкл. и, не било посочено настъпването на имуществени вреди. Незаконосъобразно била ангажирана отговорността на касатора по чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

В открито съдебно заседание касаторът Б. И. Д., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа изложеното в жалбата. Лицето действало по непредпазливост. Моли решението и потвърденото с него НП да бъдат отменени. Претендира разноски по списък.
Ответникът - началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Направено е и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, изразява становище за неоснователност на жалбата.
Административен съд София-град, I-ви касационен с-в, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който го засяга негативно и подлежи на оспорване, поради което същата е допустима.
Разгледана по същество, тя е ОСНОВАТЕЛНА.
Решението на СРС е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.
СРС е установил следната фактическа обстановка: на 09.07.2025 г., около 19:15 часа, докато Р. С. Я. седяла в семейния лек автомобил „С. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , спрян пред магазин „Ф.“ в[жк]в [населено място], изчаквайки съпруга си, който пазарувал в магазина, усетила удар в задната лява част /броня/ на лекия автомобил, като последвал и втори удар. Тя видяла лек автомобил „Ф. Ш.“, който бил управляван от Б. И. Д., че извършвал неуспешни маневри, слязла от лекия автомобил „С. А.“ и се насочила към водача на „Ф.“-а, в който момент последният напуснал мястото на произшествието, не останал там и не уведомил органите на МВР. Тя запомнила и записала номера на „Ф.“-а - ВР 8474 СМ. Съобщила за ПТП на телефон 112. Пристигналият на местопроизшествието екип на отдел ПП – СДВР, на който тя разказала за станалото и го изложила писмено, изготвил протокол за ПТП със схема към него и скица, както и докладна записка. Дни по-късно Я. видяла същия автомобил „Ф. Ш.“ и попитала водача му защо тогава не е слязъл, за да види какво се случва, а той й отговорил, че не е видял. На 04.09.2025 г. Б. И. Д. попълнил в отдел ПП-СДВР декларация във връзка с ПТП, в която изложил своите твърдения относно произшествието, като на същата дата му бил съставен АУАН № 702680 за нарушения на чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Издадено е от началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, НП № 25-4332-025030/01.10.2025 г., с което на Б. И. Д. на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева /10,23 евро/ и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 150 лева /76,69 евро/ и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 месеца. Тази фактическа обстановка е установена от СРС въз основа на събрания и кредитиран доказателствен материал.
Настоящата касационна инстанция приема, че са налице основания за отмяна на оспореното съдебно решение и потвърденото с него НП.
АУАН е съставен, а НП – издадено, при неизяснена в пълнота фактическа обстановка.
Съгласно чл. 20, ал. 1 ЗДвП „водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“.
Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП /в приложимата редакция към датата на извършване на

нарушението/ „водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания“.
Неизпълнението на задължението на водачите на МПС да ги контролират непрекъснато в случая е изцяло обвързано с настъпването на ПТП, поради което и осъществяване съставите на двете нарушения ще се разгледа едновременно.
За осъществяване състава на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП следва да бъдат налице кумулативно следните елементи: да е настъпило пътнотранспортно произшествие, от което да са последвали само материални щети за автомобилите, които са участвали в него, и между участниците в произшествието да няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него. В конкретния случай не се доказва по безспорен начин настъпването на пътнотранспортно произшествие, поради което и не може да се възприеме твърдението, че за обстоятелствата, свързани с него, липсва съгласие между участниците. В АУАН и НП не са описани като настъпили каквито и да е било имуществени вреди, които са съставомерен елемент на нарушението – неизпълнение на задължението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП /водачът да остане на мястото на произшествието, да уведоми службата за контрол на МВР и да изпълнява указанията й/.
От възприетите и описани в решението свидетелски показания, дадени в открито съдебно заседание, проведено на 19.03.2026 г., от Я. се установява, че автомобилът й бил ударен три пъти от управлявания от касатора автомобил, и че същата се е обадила на телефон 112. В даденото сведение пред контролните органи на 09.07.2025 г. /датата на нарушението/ свидетелят Я. е описала като механизъм на ПТП – само един удар, и е посочила, че съпругът й подал сигнал към 112.
Видно от показанията й Я. запомнила и записала номера на лек автомобил „Ф. Ш.“ - ВР 8474 СМ, който регистрационен номер сочи с категоричност. В даденото сведение обаче същата е вписала саморъчно, като е направила отбелязване, че се подписва за верността му, следните изречения – „по думите на очевидец напусналият автомобил е с марка „Ф. Ш.“ /без да е индивидуализирано лицето очевидец/ и „успях да видя и запиша регистрационния номер на сивия ван – ВР 8474 СМ, като за последните две букви не съм напълно сигурна“. От съставените скици на ПТП и протокол за ПТП /от 09.07.2025 г./ от контролен орган Т. М. /младши автоконтрольор при отдел ПП – СДВР/ не се установяват регистрационният номер на МПС - участник № 1 в ПТП, марка и модел на управлявания автомобил. В изготвената на 09.07.2025 г. докладна записка от контролен орган С. Б. /младши автоконтрольор при отдел ПП – СДВР/ е вписан единствено рег. № ВР 8474 /непълен регистрационен номер/, без последните две букви, и марка „Ф.“. По преписката липсват доказателства, от които да се установи по безспорен начин, че МПС - участник № 1 в ПТП, е именно управляваният от касатора автомобил. В АУАН е направено отбелязване, че приложение намира разпоредбата на чл. 40, ал. 4 ЗАНН относно съставянето му по официални документи, като следва обаче да се акцентира върху липсата на конкретна информация за регистрационния номер и модела на МПС /участник № 1 в ПТП/.
В хода на административнонаказателното производство не са събирани доказателства за изясняване на обстоятелството, че ПТП е настъпило между управляваните от свидетеля Я. и Б. И. Д. автомобили, т.е. че действително МПС - участник № 1 в ПТП, е с рег. [рег.номер на МПС] , като в тежест на контролните органи е да изяснят в пълнота, не само въз основа на непълните

твърдения на единия от участниците в ПТП, каква е действителната фактическа обстановка, вкл. при необходимост да изискат сведения от свидетели очевидци и впишат същите като такива при съставянето на АУАН, да направят необходимите справки за установяване собствеността а лекия автомобил и какви са неговите марка и модел, прилагайки същите по преписката. След като не са го сторили, съдът приема, че не се установява безспорно извършването на противоправни деяния от страна на касатора, нито се установява неговата вина при извършването им.
Неизпълнението на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН относно АУАН, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – за НП, относно съдържанието им – описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, представлява съществено процесуално нарушение, което води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, съответно – от него се следва невъзможността на съда да упражни контрол за законосъобразност на НП и да бъде извършена проверка правилно ли е приложен материалният закон.
Не се установява по безспорен начин участието на Б. И. Д. в твърдяното ПТП, поради което и не се обусловя категоричният извод, че ПТП е причинено именно поради липсата на контрол при управление на МПС, съответно – не се дължи изпълнение на задължението за оставане на мястото на произшествието, уведомяване службата за контрол на МВР и изпълнение на указанията й. Не са налице нарушения на чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП.
В съответствие с презумпцията за невиновност чл. 84 ЗАНН във връзка с чл. 16 НПК тежестта за доказване на административнонаказателното обвинение е изцяло за наказващия орган. Недопустимо е издаването на санкционен акт, какъвто се явява оспореното НП, и потвърждаването му от съда при недоказаност на административнонаказателното обвинение по категоричен начин поради неизясняване на действителната фактическа обстановка. Санкционният акт не може да почива на основата на предположения, на съмнителни и несигурни изводи, като съпричастността на санкционираното лице към деянието следва да бъде безспорно установена. В тежест на наказващия орган е било да установи всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи ангажиране отговорността на санкционираното лице, неизпълнението на което има като своя единствена последица отмяната на НП.
За пълнота, следва да се отбележи, че настоящият съдебен състав не толерира поведението на водачите на МПС, изразяващо се в управлението на МПС при несъобразяване с правилата за движение по пътищата, и особено, когато се касае за нарушение с висока степен на обществена опасност, засягащо голям кръг потенциално застрашени хора, каквото би могло да бъде ПТП, поради което и с по-голям интензитет контролните органи следва да осъществяват контрол и да налагат наказания с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя и да се действа предупредително и превъзпитателно на останалите граждани /чл. 12 ЗАНН/. Независимо от това обаче налагането на наказание не следва да е самоцелно. При това се формира изводът, че предвид недоказаността по категоричен начин на нарушенията и вината на сочения извършител, то ангажирането на административнонаказателната отговорност на същия с налагане наказанията по чл. 185 и чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП /в приложимата по време, място и лица редакция съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН/ е незаконосъобразно и явно несправедливо.
Доколкото направените от СРС изводи не съответстват на фактическата обстановка и са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 от НПК, то съдът намира, че постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени /чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК/.
Разноски:
С оглед изхода от спора на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК в полза на касатора следва да бъдат присъдени разноски. Съобразявайки правната и фактическа сложност

на делото, съдът намира, че е основателно направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираните от касатора адвокатски възнаграждения, за уговарянето и заплащането на които са представени договори за правна защита и съдействие. Размерът на всяко едно от тях, прилагайки чл. 63д, ал. 2 ЗАНН, чл. 18, ал. 2 във връзка с ал. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, следва да бъде определен на 204,52 евро. Разноските за двете съдебни инстанции в общ размер от 409,04 евро се дължат от СДВР съгласно чл. 37, ал. 2 ЗМВР във връзка с чл. 9, ал. 2 ПУДМВР.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-ви касационен с-в

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1764/18.05.2026 г. по АНД № 15251/2025 г. по описа на СРС, 20-и състав,

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 25-4332-025030/01.10.2025 г., издадено от началник група в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. И. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата в размер на 409,04 евро, представляваща направените пред двете съдебни инстанции разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: